

Talere, der ere tilbøielige til at erkjende, at vor Finantsstilstand ingenlunde er god, at de have Ret. Naar man noie undersøger vor Finantsstilstand, naar man noie efterser, hvilke vore Indtægtsmidler ere, og naar man sammenholder dem med de stigende Udgifter i andre Kasser end Finantskassen, indrømmer jeg, at man, selv om man sammenlignelsesvis kan sige, at Danmark er et lille godt Land, dog maa erkjende, at vor Finantsstilstand ikke er saa god, som den burde være. Hvis man imidlertid ved at stille vor Finantsstilstand i et mindre gunstigt Lys vil søge at bevæge ærede Medlemmer til at bevilge Indkomstskat for næste Aar, saa siger jeg, at en saadan Fremstilling ikke maa gjøres gjældende for at opnaa dette Resultat, thi paa vor ugunstige Finantsstilstand kan der ikke raades Bod ved saaledes at bevilge Indkomstskat for et enkelt Aar. Jeg har anvist Midler til, at vi kunne komme ud af det til næste Aar, og jeg vil haabe, at Rigsdagen følger den Vej, der er anvist af det ærede Medlem for Nøen. Man vil derved faae et Beløb, som er fuldkommen overensstemmende med de kontante Beløb, vi til næste Aar skulle anvende, ikke til at skabe en død Kapital, men til at skabe et frugtbringende Værk, som ikke vil komme os tilgode, men derimod dem, der engang i Tiden skulle være med til at nyde Godt af det. Hermed skal jeg slutte.

S. C. D. Müller: I det jeg ganske kan slutte mig til Forslaget under Nr. 14 om Tilskud til Udgifterne af endnu 1 Million af Reservecapitalen, skal jeg, forinden vi gaa til Afstemning over denne Sag, her slaa fast, at hvis Thinget ifølge den høitærede Finantsministers sidste Udtalelse forlaster denne Position, saa staar det virkelig fast, at der er en absolut Forbindelse mellem Indkomstskatten til næste Aar og den stærke Fremskyndelse af det vestjydske Jernbaneanlæg. Den høitærede Indenrigsminister har flere Gange benegtet, at det kunde være hans Kollegas Mening, men i Finantsministerens Udtalelse saa jeg snarere efter den hele Maade, som han nys udtalte sig paa, en Bekræftelse af, at vi, der have opfattet Stillingen paa den Maade, have havt Ret, end

det Modsatte. Det forundrer mig helligt ikke saa meget, thi jeg har lagt Mærke til, at disse to høitærede Medlemmer af Regjeringen altid, selv paa tidligere Stadier, have havt en forskjellig Betragtning i den Henseende. Jeg tror ikke, at jeg fortolker den høitærede Finantsministers nys faldne almindeligere Udtalelse synderlig urigtig, naar jeg siger, at den er vel nærmest i Overensstemmelse med en forudgangene Udtalelse af ham ved en tidligere Leilighed, og jeg sigter herved til de sammenfattende og afsluttende Ord, som han under Sessjonen 1867—68 udtalte i Slutningen af den finantsielle Dypjørelse, som han var saa god at meddele i sin Egenklav af Formand for Finantsudvalget til den daværende Formand for det den Gang nedsatte Jernbaneudvalg. Da disse Ord, saavidt jeg veed, ikke ere blevne fremdragne i denne Sessjon ved dette Spørgsmaal, skal jeg med den ærede Formands Tilladelse oplæse de fire Linier, hvori de indeholdes. De lyde saaledes: „Skal jeg altsaa i saa Ord sammensatte min Årsberetning om Finantsjernes Gvne til at bære de med det hele Jernbanenets Guldførelse forbundne Udgifter, da er det den, at Finantserne vel ville være i Stand til at bære disse Udgifter, men kun ved Hjælp af ekstraordinære Skattepaalæg, som ellers sandsynligtvis ville kunne undgaas.“ Det er saa bestemt en Udtalelse af den høitærede Minister, at jeg, indtil denne Udtalelse faar en anden Fortolkning, end der hidtil har kunnet være givet den, maa fastholde, at der er en absolut Forbindelse mellem Indkomstskatten og Fremskyndelsen af den vestjydske Banes Bygning. Jeg nævnedes før, at den høitærede Indenrigsminister, efter hvad jeg har kunnet se, altid har havt et andet Syn paa den vestjydske Banes Forhold til Statens årlige Balance, men jeg tror rigtignok, at han har bygget sit tillidsfulde Syn paa temmelig sangviniske Forhaabninger. Det er ikke Noget, jeg antager efter en blot Formening, efter som Sagen nu staar, men jeg støtter mig til bestemte Udtalelser af ham, dengang man i Landsthinget afkrævede ham hans Mening om Rigtigheden af Udvidelsen af det jydsk Jernbanenet. Han udtalte dengang, saa sangviniske Forventninger, at